

Confinades

arpilleres i covid-19

Edició 2020, Fundació Ateneu Sant Roc

c. Cáceres 34-36 · 08918 Badalona · 93 399 39 51
ateneu@fundacioateneusantroc.org
www.fundacioateneusantroc.org

1a edició, octubre 2020

Confinades

és una exposició que sorgeix de l'espontaneïtat, de l'aïllament i de les emocions en primera persona on, una balconada, un telèfon o un ordinador esdevé el punt de contacte amb el món.

Durant aquests mesos hem canviat les abraçades per mirades expressives i gestos distants, alhora que hem creat un món nou de relacions en xarxa.

Les arpilleristes de Sant Roc i de Congrés-Indians han transformat aquesta experiència personal en vint-i-tres arpilleres de confinament, amb puntades d'incertesa, de por, d'angoixa i sobretot d'esperança.

Carrers solitaris • Antonia Amador • 22,5 x 15 cm

Carrers solitaris

Antonia Amador

Quan van dir que no es podia sortir, els meus fills ens van demanar que comencéssim a prendre'ns la temperatura com una rutina.

La por va començar quan jo vaig tenir febre.

La tristesa, amb tantes morts, no es podia controlar.

Els carrers solitaris, sense nens ni cotxes. Només en els supermercats hi havia cues. Semblava que s'havia acabat el món.

Per a mi ha estat una angoixa!

Des de la finestra • Anita Ramonet • 23 x 15,5 cm

Des de la finestra

Anita Ramonet

Tot va començar el 13 de març de 2020 quan em van trucar per informar-me que tot s'havia suspès per la pandèmia, que no sortís a comprar.

Va començar el meu patiment quan m'assabentava de les persones que morien i ningú podíem estar al seu costat, ni per acomiadar-nos.

Cada dia treia el cap per la finestra per aplaudir a tot el personal sanitari, i pensava, que tristos estan els carrers sense nens, sense cotxes, els carrers tan nets... aquest era el meu pensament.

El descobriment: mai vaig pensar que la meva família m'estimés tant, i especialment un familiar amb el qual xoquem molt.

La covid-19 i les cues

Ramona Figuerola

Amb aquesta arpillera he volgut representar les cues que es van formar davant dels supermercats per poder comprar aliments els dies de confinament. El que més em va impressionar és l'estricta respecte a la distància de seguretat, la resignació de la gent i el silenci que hi havia a les llargues cues.

La COFID-19 i les cues • Ramona Figuerola • 29 x 22 cm

Les 8 del vespre • Loli López • 23 x 15 cm

Les 8 del vespre

Loli López

Aquesta és casa meva i jo aplaudint a les 8 del vespre al balcó, durant el confinament.

Units ens en sortirem • Manoli García • 31,5 x 16 cm

Units ens en sortirem

Manoli García

Confinada més de 15 dies com tothom... trista i preguntant per tota aquesta gent que s'ha anat sense que els seus familiars els puguin acompanyar...

Conscient de la gravetat de tot això, em nego a caure en desànim veient que també ha sorgit una cosa molt bona, la Solidaritat que ha aflorat en la gent cap als altres... per això em nego a caure en el desànim.

Em llevo amb més força, aparco el pijama i em proposo tasques. Contacto amb els meus via mòbil, gaudeixo del dia, i a la tarda no manca la trobada de les 8 amb els veïns, des de la nostra finestra, agraint a totes aquestes persones que ens cuiden i es posen en perill per nosaltres.

Gràcies! Gràcies!

La contaminació i la covid-19 • Lourdes Monitorio • 21 x 26,5 cm

La contaminació i la covid-19

Lourdes Monitorio

He volgut relacionar dues pandèmies, la CONTAMINACIÓ I LA COVID-19. Què dir d'aquesta última? Es parla molt de medicaments, vacunes, però crec que ha vingut per quedar-se entre nosaltres.

De moment el que deixa enrere són molts morts dels quals no se'n parla...

Només com a números a les estadístiques. També ens canviarà la manera de relacionar-nos, de treballar i de veure la VIDA.

Incertesa • Mònica Moro • 22,5 x 14,5 cm

Incertesa

Mònica Moro

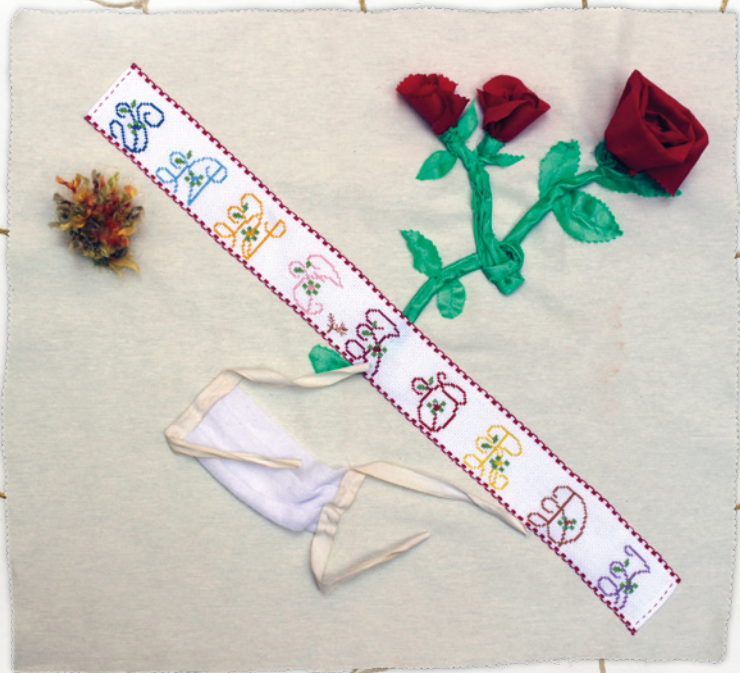
El 13 de març de 2020 vam escoltar per primera vegada la paraula que des d'aleshores ens han repetit mil i una vegades: CONFINAMENT!!!!

Vam ser 99 dies “a casa,” molt de temps per a pujar i baixar per una llarga i empinada muntanya russa d'emocions. A mi, la que més em va colpir va ser la INCERTESA, incertesa pel que passaria, incertesa pel temps que anàvem a passar en confinament, incertesa per si ens posaríem malalts i malaltes, incertesa per com seria l'endemà, incertesa per recuperar o no recuperar el que teníem abans.

Aquesta petita arpillera, en forma de núvol de tags (en honor a la pandèmia digital) recull els 10 sentiments (pena, nostàlgia, soledat, silenci, incertesa, ràbia, respecte, amistat, amor i por) pels que vaig anar saltant tot aquell temps, els més grans més sovint, els més petits de tant en tant. I sí, un núvol blanc a sobre d'un cel blau com cantava Lluís Llach.

Sant Jordi

Antonia Amador

52 x 49 cm

70 x 49 cm

Paqui Báez

Aquesta arpillera la vaig fer per Sant Jordi, aquell dia no es va poder celebrar, estàvem confinats i la vaig posar al balcó.

Guardo un record trist però bonic.

Què està passant? • Manoli García • 24 x 17 cm

Què està passant?

Manoli García

16 de març de 2020. Tinc la necessitat d'escriure això que està passant: des de la Xina avisen que corre un virus molt contagiós (coronavirus), la notícia, igual que el virus, s'estén molt de pressa, i ja el tenim aquí.

Ens han confinat, no podem sortir. Em faig moltes preguntes: És la natura? Provocat? Per què moren tantes persones grans? Els metges i els sanitaris no poden més! Això és molt greu.

Em passo el dia en pijama, espantada i preocupada... no és normal, no m'agrada, així que, reaccio i em poso tasques: escric, lleixo, cuso i comencem a tenir contacte amb l'Ateneu, a través d'internet. També amb la família i amics amb videotrucades, encara sort, ja no estic sola!

Surto al balcó, a les 8 del vespre els aplaudiments, tinc millor relació amb el veïnat i contemplo un barri insòlit, sense gent, net i sense sorolls... em corprèn!

Preses de consciència • Luz Ferran • 17 x 15,5 cm

Preses de consciència

Luz Ferran

A l'arpillera he volgut representar l'amenaça del Coronavirus a la nostra vida quotidiana. El virus covid-19 s'ha ficat a les llars, en les relacions socials, als espais comuns...

La malaltia i la mort infligides per un virus invisible ens ha sobtat i ha provocat canvis en la manera de concebre el món, de ser-hi... ara amb mascareta.

Sigui com sigui la presa de consciència del problema, segons el meu parer, és el que més ens ha costat i encara ens està costant.

Podem sortir • Paqui Báez • 23 x 15 cm

Podem sortir!

Paqui Báez

Aquesta arpillera és del primer dia de desconfinament. Després de 3 mesos ens van donar permís per sortir a fer una passejada.

Aquí estic a la platja de Sant Adrià de Besòs al costat de les tres torres de la llum.

Un dia inoblidable!

Apocalipsi

Núria Bonavila

Els quatre genets de l'Apocalipsi es descriuen a la primera part del capítol sisè de l'Apocalipsi.

Aquests quatre genets munten cavalls blanc, vermell, negre i gris. Aquests cavalls representen la gana, la guerra, la mort i la victòria. He representat aquests colors a les corones i les lletres. El coronavirus ha causat fam i mort, és una guerra contra el virus i quan arribi la vacuna arribarà la victòria.

Rosquilles i virus • Encarna Ortega • 23 x 14,5 cm

Rosquilles i virus

Encarna Ortega

El virus és una de les coses pitjors que jo he viscut, perquè em va agafar fora de casa.

Vaig anar a Granada i em vaig estar allà quatre mesos amb el confinament. Estava a casa de la meva germana, els nervis m'anaven a esclatar pensant en els meus fills, tan lluny!

El Mariano sol, que amb els seus germans tampoc es podia veure.

Els dies em semblaven anys cada vegada que pensava que no podia venir. Cada dia enganxats al telèfon i per fi, un dia la meva germana va dir: —Deixem el virus, farem unes rosquilles per matar-lo, no pensem tant en les coses dolentes! I vinga, que és hora de sortir al balcó!

Resistiré

Paqui Báez

Aquesta pandèmia quedarà sempre en el nostre record.

Com un malson, hem vist morir éssers estimats, metges, infermeres i sobretot, gent gran.

Jo des del meu balcó, a les 8 del vespre, aplaudint a tots els que han donat les seves vides.

Pandèmia

Luz Ferran

Havia sentit abans aquesta paraula, però ara sé què vol dir.

Si haig de trobar la part positiva que diuen que tot té, aquesta podria ser: “Ara importa el que passi a l'altra part del món”.

No ens quedem com un pal, reaccionem com persones en un món global.

La papallona ha batut les seves ales.

Desigualtats • Roser Corbera • 23 x 14,5 cm

Desigualtats

Roser Corbera

Malgrat el “tot anirà bé” de cada dia i des de la mirada de confort, no he deixat de pensar en el futur immediat, què succeirà els mesos vinents, els pròxims anys. Envaïts per la incertesa sembla que tot s’accelera i que les balances comencen a decantar-se.

Potser ha arribat l’hora d’avançar en el consens de bons propòsits vers la natura que demana a crits una aturada de consum. Perfecte!

Potser és l’hora de canviar d’hàbits i avançar cap a la sostenibilitat. Millor!

Però el que no ha deixat de preocupar-me durant aquests dies, és la possibilitat de viure en un món encara més esquerdat i amb moltes més desigualtats.

Agraïment

Mercè Monge

Va arribar de Wuhan, a l'igual, que segons diuen la covid-19. Ells van començar l'agraïment als seus sanitaris. També ho van sentir així els italians, agrair la tasca dels professionals de la sanitat i dels serveis bàsics.

Aquesta reacció del poble es va estendre per més de mitja Europa i mig món.

Estàvem confinats “tancats” a les nostres llars i vam trobar la forma d'agrair a aquestes persones que seguien al peu del canó: als hospitals, transports, botigues d'alimentació, farmàcies, neteja...

Eren uns pocs minuts per agrair.

En sortir a la balconada, ens trobàvem amb les cares de veïns que no havíem vist mai, i a les vuit, entre aplaudiments, ens fèiem un gest.

Tot anirà bé!

Agraïment • Mercè Monge • 23,5 x 15,5 cm

La covid-19 • Luz María Malpartida • 20 x 32 cm

La covid-19

Luz María Malpartida

Camino, veig, sento por, fatiga, horror. Escolto als polítics discutint sense arribar a cap acord i penso: —Què faig jo per a poder ajudar al meu entorn?

La gent es cansa. Protestes per tot el món. Països competint per trobar el miracle de la vacuna i penso: —Què faig jo? No sé, digues-me!

M'aixeco, miro al voltant meu i estem tots vius, la meva família. Encenc la tele i a les notícies han pujat les xifres de contagi i morts i em pregunto: —Què fem avui?

...

Les meves esperances són com els morts, com ells ocuparé el meu lloc i amb ells viatjaré a través del futur. Però deixant aquí el meu nom i penso que no desapareixerà en la pols.

Tot anirà bé • Pilar López • 27 x 15 cm

Tot anirà bé

Pilar López

Dia a dia, sense saber quan tornaria tot a ser normal. Al principi, viure en la incertesa era una dificultat. Ara s'ha convertit en una manera de viure.

Durant el confinament, la Maria i jo a casa llegint, jugant, fent puzles. L'ordinador, eina de treball però també de comunicació... podíem veure'ns!

I les cues al supermercat

portar mascareta

aplaudiments als sanitaris...

i la sensació que al final TOT ANIRÀ BÉ!

Homenatge als sanitaris del món

Paqui Báez

Aquest nen, en comptes de jugar amb en Batman o Spiderman, agafa a una infermera com a superheroïna.

Aquesta arpillera està inspirada en Game Changer, un mural de l'artista de carrer Banksy, que va pintar a la façana de l'Hospital General de Southampton per agrair la feina als sanitaris del Regne Unit durant els dies més durs de la covid-19.

Jo l'hi dedico a tots els sanitaris del món.

Homenatge als sanitaris del món • Paqui Báez • 26 x 19,5 cm

Confinament i pandèmia • Mònica Moro • 34 x 26 cm

Confinament i pandèmia

Mònica Moro

El 13 de març de 2020 vam posar rumb al que creïem era un confinament a casa per a 15 dies, ningú no ens havia preparat per a passar 99 dies entre confinament total, parcial, fases de desescalada, nova normalitat i estat de represa. Ningú mai va imaginar que el món es podia parar. No ha estat fàcil. Ens va tocar posar-nos horaris per al dia a dia: teletreballar, cuinar, netejar, activitat física, video calls amb família i amics, hobbies, atendre nens i nenes i sobretot informar-nos d'aquesta estranya pandèmia per coronavirus. Pel camí es van quedar el meu viatge al Senegal, les vacances de Setmana Santa, un cap de setmana a Cieza entre cirerers florits, molts partits de pàdel, tardes d'arpilleres, sopars amb amics, dinars en família...

I el més trist, la mort del meu germà Sergio el 19 de maig després de lluitar aferrissadament contra un càncer. Dies difícils i complicats, mai vam valorar tant la llibertat de fer allò que vols, quan vols i a on vols. Els dies van anar passant, mirar i pensar en les persones de prop i de lluny que estimes, mirar i pensar que tot passarà, mirar i pensar que ens en sortirem. I la Marina mirava i remirava a la nostra terrassa, el nostre petit espai per a agafar aire i respirar fort. Diuen que hi haurà rebrots, diuen que potser tornarem a confinar-nos però passi el que passi ara ja sabem que el món es pot parar.

Recordant els que ja no hi són

Antonia Amador

Recordant els que ja no hi són • Antonia Amador • 43 x 40 cm

FUNDACIÓ ATENEU SANT ROC

[SOLIDARIS AMB EL TERCER MÓN]
[COMPROMESOS AMB EL QUART]

www.fundacioateneusantroc.org

c. Càceres, 34-36 · 08918 BADALONA · 93 399 39 51
ateneu@fundacioateneusantroc.org

Amb la col·laboració

Grup d'Arpilleres Congrès-
Indians

